

3

Ἐδῶ στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι
μοναχί
κάθουμαι καὶ προσμένω
θλιβερή.

Κ' ἔχω τὴ σκέψη καὶ τὴ ματιά μου
καρφωτὴ
πέρα στὴ θάλασσα κι ὅλο στὴ θάλασσα
τὴν ἀνοιχτή.

Ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ ἐρίνα βουνά
ἔχει κρυφτεῖ
κι ὅπου καὶ νᾶναι τὸ φεγγάρι
θὰ ὑψωθεῖ.

Θὰ ἐψωθεῖ καὶ θὰ μαγέψει
κάθε ψυχὴ
κι ὅ,τι ἀλύγιστο μπροστά του
θὰ λυγιστεῖ.

Μόνον ἐγὼ θάχω τὴ σκέψη καὶ τὴ ματιά μου
καρφωτὴ
πέρα στὴ θάλασσα κι ὅλο στὴ θάλασσα
τὴν ἀνοιχτή,

καὶ θὰ προσμένω καὶ θὰ προσμένω
ὡς τὴν αὐγὴ
τὴ μοναχί μου Ἄγαθὴ
ποῦ δὲ θάρθεῖ.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΑΜΠΕΛΑΣ. — Γιατρέ, ἡ γυναίκα μου δὲν εἶναι κολά,
δὲν κοιμᾶται τὴ νύχτα...

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Νὰ σοῦ δώσω ἓνα γιατρικό... Μὰ στά-
σου, ἐσύ νομίζω γράφεις κωμωδίες.

ΑΜΠΕΛΑΣ (καμαρωμένος). Μάλιστα, κωμωδίες, ἱστο-
ρίες... (καὶ μάλιστα φλυαρίες...)

ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐ λοιπόν, διάβασέ τῆς ὅ,τι κι ἂν εἶναι,
φτάνει νὰ εἶναι δικό σου... θὰ κοιμηθεῖ ἀμέσως.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Λευκάδα εἶναι τὸ νησί. Ἅγια Μαύρα, ἡ χώρα. Ὁ
λογιώτατος ὅμως τὰ θέλει καὶ τὰ δυὸ Λευκάδα. Τί νὰ τοῖ
κάμης!

ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Κανέναν μικρὸς ἢ μεγάλος δὲν μπορεῖ νὰ φανιστεῖ παρὰ
μέ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

OSCAR WILDE

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ (*)

95

Ἡ γλώσσα, καθὼς τὴν καταντήσαμε, δὲν εἶναι
δέσποινα εἶναι πόρνη. Ὅσοι πολεμᾶνε γιὰ νὰ τὴ
φέρουνε στὰ σύγκαλά τῆς, γιὰ νὰ τὴν κρατήσουνε
στῆς ἀρετῆς τὸ δρόμο, περιγελιένται καὶ πετροβο-
λιένται. Παθαίνουν ἔ,τι θὰ πάθαινε κανένας ὑπαδὸς
τοῦ παράξενου Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας τοῦ ἄγγλου,
νομίζω, Βούδ, ἂν ξέπεφτ' ἐδῶ, ἢ κανένας ἱεραπό-
στολος μέσα στοὺς κανίβαλους.

96

Ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς νόμους οἱ Ρωμαῖοι ἀνθο-
λογήσανε τὸ περίφημο νομικὸ σύστημά τους; Πολὺ
καλά. Καὶ ἡ Ἀναγέννηση στὸ δέκατο πέμτο καὶ
στὸ δέκατο ἔχτο αἰῶνα, ἀναμμένη ἀπὸ τὶς λαμπρά-
δες τῶ δασκάλων τῆς Πόλης. Μὰ ποῖος κυρίεψε τὸν
κόσμο μὲ τοὺς νόμους του καὶ μὲ τὴν κυβέρνησή
του; Ἡ Ρώμη. Ποῖος ὠφελήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀνα-
γέννηση; Ἡ Εὐρώπη. Ἐχτὸς ἀπὸ μᾶς. Ὅσοι κά-
νουν τὶς ἐπανάστασεις, δὲν ἔχουνε διάφορο ἀπὸ κείνες.

97

Δὲν εἶχαμ' ἐμεῖς τὰ σκοτάδια τοῦ μεσαίωνα πατέ.
Ἀπόδειξη ὁ βυζαντινισμός. Ἀγνωσιη σ' ἐμᾶς ἡ
κόλαση. Μὰ γιὰ τοῦτο κι ὁ παράδεισος τῆς Ἀνα-
γέννησης. Καὶ ποῦ βρισκόμαστε; Στὸ Καθαρτήριο.

98

Ἄκουσα τὶς προάλλες κάποιονε ποῦ διάβαζε στί-
χους μου. Καὶ τοὺς ἤυρε τοὺς στίχους μου ἀσκη-
μούς. Καὶ εἶταν ἀπὸ τὸ κακὸ τὸ διάβασμα. Σκόν-
ταψε βάλει κάτι χοντρὸ καὶ ἀλύγιστο καὶ κρῦο στὴν
ἀπαγγελία τοῦ στίχου, καὶ τότε σύντριψε τὸ στίχο
πεταλούδα ἢ ἀγαλμα. Ἐκεῖ ποῦ χρειάζεται εὐγένεια
καὶ ζέστη καὶ ρυθμὸς καὶ τῆς συγκίνησης ἢ τρε-
μούλα καὶ τὸ μελωδικὸ καὶ σχεδὸν ψαλτικὸ ἐκεῖνο
ἀνεβοκατέβασμα καὶ μέτρημα τῆς φωνῆς ποῦ βρι-
σκεται ἀνάμεσα τῆς ἀπλῆς κουβέντας καὶ τοῦ ἔντε-
χου τραγουδιοῦ, καὶ νὰ ἡ γλώσσα τοῦ στίχου! Νὰ
ὁ τρόπος, ποῦ μπορεῖ νὰ μὴν ἔμορφαίνῃ, στὴ γνώμη

(*) Κοίταξε ἀριθ. 341, 354, 368, 375, 387, 448
449 καὶ 450.